

**Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі» (ПУЕТ)
Львівський торговельно-економічний університет
Полтавський національний педагогічний університет
імені В. Г. Короленка**

ТРАДИЦІЇ ТА ІННОВАЦІЇ РОЗВИТКУ ПРИВАТНОГО ПРАВА В УКРАЇНІ: ОСВІТНІЙ ВИМІР

**Матеріали VI Всеукраїнської
науково-практичної конференції**

(м. Полтава, 2 червня 2017 року)

**Полтава
ПУЕТ
2017**

УДК 341.9(477):37
Т65

Розповсюдження та тиражування без офіційного дозволу Вищого навчального закладу Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі» заборонено

Редакційна колегія

Г. В. Лаврик, д. ю. н., професор, завідувач кафедри правознавства Вищого навчального закладу Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»;

О. О. Кульчій, к. ю. н., доцент, доцент кафедри правознавства Вищого навчального закладу Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі».

Традиції та інновації розвитку приватного права в Україні:
Т65 освітній вимір : матеріали VI Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Полтава, 2 червня 2017 року). – Полтава : ПУЕТ, 2017. – 72 с.

ISBN 978-966-184-289-1

Матеріали конференції містять наукові праці вчених, студентів вищих навчальних закладів, присвячені відродженню приватного права в Україні в загальнотеоретичному, галузевому (цивільстичному) та педагогічному вимірах цього процесу.

Розраховано на студентів, аспірантів, викладачів, науковців, державних службовців та фахівців гуманітарного профілю.

Послідовність тез у матеріалах конференції подано за черговістю виступу на пленарному засіданні, для дистанційних учасників – у порядку надходження до оргкомітету.

УДК 341.9(477):37

*Матеріали друкуються в авторській редакції мовами оригіналів.
За виклад, зміст і достовірність матеріалів відповідають автори.*

ISBN 978-966-184-289-1

© Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі», 2017

ЗМІСТ

Лаврик Г. В. Доктрина та методологія дослідження розмежування публічного і приватного права.....	3
Гладкий С. О. Самоактуалізація особистості у сфері права.....	6
Стрілець В. В. Шлюбний договір у сімейному праві США	9
Терела Г. В. Роль профспілок у здійсненні нагляду і контролю за дотриманням законодавства про працю у період нової економічної політики.....	11
Дудченко О. С. Предмет регулювання обов'язкових постанов місцевих органів державної влади УСРР в 1920–1930-х рр.....	16
Ванієв Е. С. До питання про проблему правосвідомості молоді.....	20
Яковенко М. О. Тактичні та організаційні аспекти взаємодії органів досудового розслідування національної поліції України з військовими формуваннями збройних сил України та іншими організаціями в зоні проведення антитерористичної операції	23
Морозов Д. А. Класифікація матеріальних слідів незаконного посіву або вирощування снотворного маку чи конопель	27
Боберська К. Г. Захист права на зайняття підприємницькою діяльністю бізнес-омбудсменом	31
Харченко Т. О., Щетініна Т. О. Юридичні особи приватного права: історико-правові аспекти.....	35
Дудка Л. О. Особливості використання інформаційно-комунікаційних технологій при вивченні права у вищій школі	38
Сало В. А. Юридична аргументація в приватноправовій сфері.....	41
Стрілець Б. В. Гармонізація законодавства України і ЄС за угодою про асоціацію: термінологічні питання.....	43
Іваницький С. О. Проблемні питання забезпечення незалежності адвокатури в Україні	46
Кульчій О. О. Проблемні питання співвідношення конфіденційності персональних даних та права на доступ до публічної інформації в Україні	52
Лазарєв В. О. Особливості отримання доказів в результаті проведення слідчих (розшукових) дій	54
Заливадний С. В. Правове регулювання процедури легалізації громадської організації за законодавством України.....	62
Кульчій І. О. Інформаційні ресурси органів державної влади України: правовий аспект.....	67
Горюн М. С. Майнові права акціонерів, правовий режим дивідендів.....	69

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ СПІВВІДНОШЕННЯ КОНФІДЕНЦІЙНОСТІ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ ТА ПРАВА НА ДОСТУП ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ

Кульчій О. О., к.ю.н., доц.,

*доцент кафедри правознавства ВНЗ Укоопспілки «Полтавський
університет економіки і торгівлі»*

Закони України «Про захист персональних даних» [1] та «Про доступ до публічної інформації» [2] набули чинності доволі давно, неодноразово до них вносилися зміни та доповнення, однак окремі колізійні питання у сфері їх регулювання продовжують викликати питання як у громадськості, так і у розпорядників публічної інформації.

В Україні законодавством гарантований доступ до публічної інформації, однак його окремі норми суперечать вимогам захисту персональних даних громадян. Як наслідок, часто журналісти і громадяни стикаються з відмовою в отриманні суспільно значущої інформації на запит з причини можливого порушення Закону України «Про захист персональних даних». Більше того, виникає ще одна суперечність, коли персональні дані активістів, осіб, котрі прагнуть протидіяти корупції можуть отримати ті, хто зацікавлений в тому, щоб використовувати доступ до такої інформації як засіб стримування журналістсько-активістської діяльності [3].

Подібні проблемні питання виникають і в роботі розпорядників публічної інформації. Оскільки, навіть не маючи мети приховання інформації, відповідаючи на запити, що включають в себе вимогу розголошення окремих персональних даних вони, тим самим, наражають себе на небезпеку притягнення до відповідальності за розголошення персональних даних, які можуть бути визнані конфіденційними. Випадки, у яких може скластися подібна ситуація, зокрема, стосуються осіб, які отримують якісь майнові блага з державної чи комунальної власності (наприклад, службове або приватизоване житло, різноманітні соціальні допомоги).

Значною мірою проблема зумовлена тим, що сам перелік персональних даних є доволі невизначеним. Відповідно до ЗУ «Про захист персональних даних» персональні дані – це відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована [1].

Це цілком відповідає європейській практиці. Відповідно до Директиви 95/46/ЄС персональними даними вважається будь-яка інформація, що стосується встановленої фізичної особи чи фізичної

особи, яку можна встановити. Таке широке визначення використовується, щоб охопити всю інформацію, яка може ідентифікувати особу. Вважається, що визначення персональних даних має бути настільки загальне, наскільки це можливо, щоб включити всю інформацію, яка відноситься до особи, яка може бути ідентифікована.

Втім у ст. 11 Закону України «Про інформацію», визначається, що інформація про фізичну особу (персональні дані) – це відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. До конфіденційної інформації про фізичну особу Закону, зокрема, відносить дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження.

Аналізуючи норми законів України «Про доступ до публічної інформації» та «Про захист персональних даних» можемо відмітити наступне. У ч. 5 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» прямо вказано, що не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Абз. 2 ч. 3. ст. 5 Закону України «Про захист персональних даних» вказує, що не належить до інформації з обмеженим доступом інформація про отримання у будь-якій формі фізичною особою бюджетних коштів, державного чи комунального майна. Подібні норми містить і законодавство, спрямоване на запобігання корупції.

Законом може бути заборонено віднесення інших відомостей, що є персональними даними, до інформації з обмеженим доступом. Поширення персональних даних без згоди суб'єкта персональних даних дозволяється у випадках, визначених законом.

На практиці чи не найчастіше виникають питання щодо розголошення імені та місця проживання фізичної особи. При цьому колізія може бути зумовлена тим, що питання може стосуватися не місця проживання, а місцезнаходження майна. Але нерідко у випадку розкриття інформації про місцезнаходження нерухомого майна мимоволі розкривається персональна інформація про особу (адреса проживання). Саме тому у публічних відкритих деклараціях інформація про точне місцезнаходження нерухомого майна декларантів закрита.

Зменшити ризик притягнення до відповідальності за розголошення такої інформації для відповідальних державних службовців та службовців органів місцевого самоврядування може факт надання фізичною особою належно сформульованої згоди на обробку відповідних персональних даних.

Таким чином, на нашу думку норми закону «Про захист персональних даних» потребують удосконалення з метою уточнення переліку випадків, коли розголошення таких персональних даних допускається з метою реалізації вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації» та антикорупційного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Про захист персональних даних: Закон України від 1 червня 2010 року № 2297-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 34. – Ст. 481.
2. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13 січня 2011 року № 2939-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – Ст. 314.
3. Публічна інформація vs. персональні дані: як розібратися в балансі між двома законами? // Доступ до правди: веб-сайт, створено за ініціативи ГО «Центр UA». – Режим доступу: <https://dostup.pravda.com.ua/news/publications/publicchna-informatsiia-vs-personalni-dani-ia-k-rozibratysia-v-balansi-mizh-dvoma-zakonomu>

ОСОБЛИВОСТІ ОТРИМАННЯ ДОКАЗІВ В РЕЗУЛЬТАТІ ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Лазарєв В. О.,

*здобувач Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка, провідний фахівець ФПФОДР, Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
(Науковий керівник: Яковенко М. О. к.ю.н. доцент кафедри професійних та спеціальних дисциплін Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка)*

Відповідно до частини першої статті 223 КПК України визначено, що «слідчі (розшукові) дії є дії, спрямовані на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні» [3]. Закріплення наведеного поняття

Наукове видання

ТРАДИЦІЇ ТА ІННОВАЦІЇ РОЗВИТКУ ПРИВАТНОГО ПРАВА В УКРАЇНІ: ОСВІТНІЙ ВИМІР

Матеріали VI Всеукраїнської
науково-практичної конференції

(м. Полтава, 2 червня 2017 року)

Головний редактор *М. П. Гречук*

Оригінал-макет надано кафедрою правознавства Вищого навчального закладу Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі»

Формат 60'84/16. Ум. друк. арк. 4,2.

Тираж 55 пр. Зам. № 135/915.

Видавець і виготовлювач

Вищий навчальний заклад Укоопспілки

«Полтавський університет економіки і торгівлі»,

к. 115, вул. Ковалю, 3, м. Полтава, 36014; (0532) 50-24-81

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 3827 від 08.07.2010 р.*